

налаштованих колах країн Заходу з осудом ставилися до лапуасців, про що в міністерстві закордонних справ Фінляндії були добре проінформовані.

Хоча в ідеологічному відношенні П.Е. Свінгвуд мав чимало спільного з лапуасцями, він, як президент, змушений був у питаннях внутрішньої і зовнішньої політики країни відходити від підтримки їх екстремістських дій, які шкодили інтересам держави, підірвали її основи і вносили розкол у фінське суспільство. Така позиція президента привела до придушення путчу, який намагались влаштувати лапуасці, і значного ослаблення їх впливу. Фактично це дозволило в кінцевому підсумку приборкати рух Лапуа. Сформувавшись у партію фашистського типу - "Патріотичний народний рух", він остаточно увійшов у рамки політичної державної системи, вже не маючи більш-менш значної підтримки серед населення і керівництва країни.

Отже, політичний розвиток Фінляндії у 1930-х рр. був іншим ніж у багатьох країнах Центральної та Східної Європи, які здобули незалежність після Першої світової війни, а згодом одна по одній скотилися до правої диктатури [3, с.183]. У Фінляндії парламентська система зберегла свою дієздатність, і демократія навіть зміцніла. Національне згуртування сталося через визнання за соціал-демократичним рухом права на існування.

У 30-ті рр. вплив президента на зовнішню політику Фінляндії мав другорядне значення. Вона знаходилась перш за все у віданні уряду та безпосередньо міністра закордонних справ. Президент П.Е. Свінгвуд (1931 – 1937) був відомий своїми пронимецькими настроями ще з 1918 р. Як регент Фінляндії він висловив тоді підтримку кайзеру. У 1937 р. президентом став аграрій К. Калліо (1937 – 1939), який віддав перевагу орієнтації на Скандинавію [2, с.50].

Впродовж 1932-1934 рр. уряди та міністри закордонних справ також намагались орієнтуватись переважно на Скандинавію. Підтримка цієї лінії в країні посилювалась у порівнянні з попереднім періодом після приходу в уряд соціал-демократів. На межі 20-х – 30-х рр. соціал – демократична партія впоралась з атаками на неї з боку комуністів і крайньоправих.

Джерела та література

1. Маннергейм К.Г. Мемуари./ К.Г. Маннергейм - М.: Вагриус, 1993. – 509 с.
2. Зимняя война. 1939-1940. Т. 1. Политическая история. - М.: Наука, 1998. – 379 с.
3. Юссіла О., Гентіля С., Невакві Ю. Від Великого князівства до сучасної держави. Політична історія Фінляндії від 1809 року. / О. Юссіла, С. Гентіля, Ю Невакві.– К.: Унісерв, 2002. – 406 с.
4. 100 Faces from Finland. A Biographical Kaleidoscope.- Helsinki: FLS (Finnish Literature Society), - 2000. - 265 s.
5. Jakobson M. Finland in the New Europe Published, with the Center for Strategic and International Studies. – Washington, D.C., 1998. – 177 p.

УДК 94:323.281(470+571) «193/194»

Ю. Терешко

ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ЛЮДСТВА РОСІЙСЬКО-РАДЯНСЬКОГО КОМУНІСТИЧНОГО РЕЖИМУ (30-40-ВІ РР. ХХ СТ.) ТА ЇХ ВПЛИВ НА СУЧАСНУ ПОЛІТИКУ ПУТІНСЬКОЇ РОСІЇ. ЧАСТИНА I

У статті розкриваються основні злочини проти людства російського радянського тоталітарного комуністичного режиму в 1930-64 рр. ХХ ст. А також спадковість і вплив цих злочинів на неоімперську політику терору путінської Росії. Стаття покликана проаналізувати природу тотального терору російського Кремля проти України і української нації, нації СРСР, а також націй країн Центрально - Східної Європи в зазначений період.

Ключові слова: російський радянський комуністичний режим, злочини проти людства, тоталітарний режим, сталінізм, політика терору, Друга світова війна, неоімперська політика, путінська Росія, імперський синдром.

The article reveals some major crimes against humanity during Russian Soviet totalitarian communist regime in 30-60 years in the XX century. Also this article narrates about continuity and impact of these crimes on neoimperial policy of terror in Russia of Putin time. The article appeals to analyze the nature of total terror of Russian Kremlin against Ukraine and Ukrainian nation. Likewise it has an aim to analyze the terror against nations of USSR and also countries of Central and Eastern Europe during the specified period.

Key words: Russian Soviet communist regime, crimes against humanity, totalitarian regime, Stalinism, the policy of terror, the Second World War, neoimperial policy, Russia in time of Putin, imperial syndrome.

Минула 70-та річниця закінчення Другої світової війни, яку розв'язали два тоталітарні режими: націонал-соціалістична Німеччина і комуністична російсько-радянська імперія...

Жертвами війни стали десятки мільйонів європейців, більшість з яких вірили, або робили вигляд, що вірять у «світле комуністичне» чи «націонал-соціалістичне» майбутнє.

Найбільші непоправні втрати понесла Україна і українська нація, яка стала головним театром військових дій після 22 червня 1941 року. Близько 15-ти мільйонів українців стали жертвами найбільш люциноненависницьких тоталітарних режимів у 40-ві рр. ХХ століття.

Проте і сьогодні кдбістське керівництво Росії в особі Путіна продовжує переконувати зазомбоване масове пострадянське суспільство, що СРСР виграв би війну з Німеччиною і без допомоги України і її нації. Лише за останні 25 років російські неоімпералісти, керуючись принципом розділяй і володарюй, зуміли розв'язати велику кількість військових конфліктів на пострадянському просторі за участю проросійських ренегатів і сепаратистів-терористів. Так з'явилися терористичні квазідержавні утворення ПНР на території Молдови, Абхазія та Південна Осетія у Грузії, окупований Нагорний Карабах в Азербайджані. За наслідками Другої світової війни Росія продовжує тимчасово окупувати частину Німеччини-Східну Пруссію (провінцію і м. Кьонігсберг), фінську Карелію, Східну Естонію, українську Кубань, китайську Маньчжурію, японські Курильські о-ви і о. Сахалін, фактично окупувала Таджикистан.

Проте імперська параноя російських кдбістів при владі і бажання Путіна «вляпатись» в історію як «собирач земель русских» призвели до окупації українського Криму «мирними зеленими чоловічками», проведення в рамках «православного русского мира» маршматичної політики створення міфічної «новоросії» та відкритої гібридної війни з Україною на східних її кордонах, створення псевдодержав-терористів ЛНР-ДНР т.з. «Лугандонії»... Невиліковні психічні розлади свідомості російських православних кдбістів-неосталіністів та неоімперська шизофренія спонукали Кремль і російський парламент під виглядом війни з ІДІЛ санкціонувати масовані бомбардування житлових кварталів цивільного населення Сирії, що фактично призвело до початку **Третьої** світової гібридної війни. Як закономірний наслідок і відповідь ісламістів - підірваний французький Аеробус А - 321 російської авіакомпанії «Когальмавіа», численні терористичні акти в Україні, Росії, Франції, Туреччині, Іраку, Ізраїлі та ін.

Все це і набагато більше результат невиліковної хвороби московської держави з моноло-татарською історією і ментальністю та її зазомбованого населення. Назва цієї хвороби - люциноненависницький імперський шовінізм, що бере початок ще з часів «оприччини» Івана Грозного (васала і правонаступника Золотої орди), котрий вкрав і привласнив головний символ Візантійської імперії (двоголовий орел) в рамках першої міфологізованої теорії «русского мира», відомою під назвою «Третій Рим».

Тому закономірно, що Йосиф Сталін (Джугашвілі) продовжив імперську великоросійську політику Івана IV – Петра I, спрямовану на тотальне поневолення і примусову русифікацію, а в разі супротиву повного знищення всіх інших народів найбільшої у світі за територією імперії. За образом і подобою опричників в СРСР було створено орган постійного терору - таємну політичну поліцію (ЧК-ОГПУ-НКВД-МГБ-КГБ - прим. автора), головним завданням якої з особливим садизмом знищувати будь-яке вільнодумство, прагнення до незалежності, знищувати справжніх і уявних « ворогів народу», наводити тваринний страх на цивільне населення, що перетворилось на покірну біомасу в руках комуністичної номенклатури. Близько 40.000.000 українців стали жертвами політики комуністичного терору у період з 1917 по 1956 рр. Це була найстрашніша трагедія для української нації, яка прагнула незалежності, свободи, поваги і власної демократичної європейської держави.

1937 рік вважається символом сталінського терору, коли в СРСР почалися масові репресії. Як з'ясували німецькі вчені, більшість жертв були з простого народу, а в Україні - переважно заможні і не дуже хлібороби. Тобто дві третини мешканців села. Про сталінський терор 1937 року написано достатньо книжок, щоб заповнити бібліотеку. І все ж такі білі плями залишаються.

Що спричинило наказ наркома внутрішніх справ Єжова № 00447, що дав старт масовому терору? Як його виконували в радянській провінції? Яку роль відігравали місцеві органи НКВС? Ці питання досліджували вчені з Німецького історичного інституту (Москва), Рурського університету (Бохум) разом зі своїми колегами в Росії та Україні.

Історична довідка: 400 тисяч розстріляних.

31 липня 1937 року Політбюро ЦК КППС затвердило наказ народного комісара внутрішніх справ СРСР Миколи Єжова № 00447. Цей наказ передбачав переслідування колишніх куркулів, злочинців, членів релігійних громад, колишніх членів політичних партій, противників більшовиків під час громадянської війни, козаків та інших, кого тоді називали "антирадянськими елементами".

Наказ дав старт кампанії терору, що тривала від серпня 1937 до листопада 1938 року. В обхід юстиції вироків ухвалювали так звані "трійки" у складі місцевого партійного керівника, представника НКВС та прокурора.

За сучасними оцінками, жертвами терору стали 800 тисяч осіб. Приблизно половина з них була розстріляна, інша половина отримала довгі терміни ув'язнення. Чимало з ув'язнених пізніше загинули в таборах.

"Це було криваве соціалістичне змагання місцевих чекістів, хто швидше свій ліміт використає, - каже Кокін. - Багато що залежало від місцевих керівників. Особливо німецьких дослідників вразило, наскільки сплановано велося знищення людей. "Це було бюрократично організоване явище, яке треба назвати масовим убивством", - каже Бернд Бонвеч.

- "Ми не знали, що терор насправді був спрямований проти звичайних людей, - додає Марк Юнге. - Це було справжнім відкриттям, як терор став "великим". Терор проти радянських еліт був жахливим явищем, але насправді страждали прості селяни чи дрібні злочинці" [4].

- "Історична Правда": у 2007 році Служба безпеки України заявила, що кампанія з розкуркулення, спрямована на ліквідацію найзаможніших селян, на практиці вилилася у репресії проти "середняків", які складали дві третини українського селянства.

- За словами речниці СБУ Марини Остапенко, "від дій комуністичної влади СРСР, спрямованої на так зване розкуркулення, постраждало 500 тисяч осіб.

- У статті «Сталинские палачи-рекордсмены» російського інтернет видання «Толкователь» стверджується: «Сталинисты и советские патриоты незаслуженно умалчивают о ещё одном типе «стахановцев» – палачах НКВД. Среди них есть настоящие рекордсмены: генерал Василий Блохин лично расстрелял 20 тыс. человек, Пётр Магго – 10 тыс. Большинство из палачей умерли своей смертью, похоронены с почестями и до сих пор чтимы силовиками.

- Говоря о сталинских репрессиях, чаще всего упоминают только ГУЛАГ. Однако он был лишь частью репрессивной машины. Сотни тысяч людей до ГУЛАГа не доживали, заканчивая свой путь в расстрельных комнатах или полигонах. НКВД (позднее МГБ) отладили систему расстрелов, работавшую как машина.

- Масштаб этой системы поражает. Так, на пике репрессий, в 1937 году было расстреляно 353.074 человека – т.е. почти по 1 тыс. в день. В 1938 году – 328.618. Далее число расстрелов резко уменьшилось (1939 год – 2552, 1940 – 1649, 1950 – 1609; примерно на таком уровне до смерти Сталина было ежегодное число людей, приговорённый к ВМН). Тем не менее, у расстрельных дел мастеров и в эти годы работы хватало – то надо было казнить десятки тысяч польских офицеров (Катынь, Калинин), то дезертиров во время ВОВ" [9].

Цілі народи, які викликали у радянського фюрера підозру підлягали депортації і знищенню. Крім української нації до таких «ворогів» комуністичного режиму потрапили татари, чеченці, литовці, латиші, естонці, євреї, цигани та багато інших, які втратили все, часто навіть життя.

Керівники ВКП (б) СРСР Сталін-Троцький виношували плани здійснити світову пролетарську (комуністичну) революцію під лозунгом: «Пролетарии всех стран соединяйтесь!». Це стало можливим лише з початком Другої світової війни 1 вересня 1939 року (а не 22 червня 1945 року як стверджував проросійський экс-депутат від КПУ-ПР О. Царьов - прим. автора). Саме тоді був підписаний план Молотова – Рібентропа про розподіл Європи між двома імперіями з тоталітарними режимами. На початку вересня 1939 р. Советський Союз за наказом з Кремля окупував Західну Україну, Бесарабію, Західну Білорусь мотивуючи це прагненням воз'єднати братні слов'янські народи, звільнивши їх від польського фашизму. Окупація Латвії, Литви, Естонії, катастрофічна для Червоної армії зимова війна з Фінляндією пояснювалась комуністичними пропагандистами також необхідністю боротьби з міфічними фашистами і ворогами-експлуататорами пролетаріату та всіх трудящих..

Жорстокий тоталітарний режим перетворював радянських солдат на безжальних чудовиськ, які чинили масові військові злочини проти цивільного населення у всіх окупованих Червоною армією країнах Центрально-Східної Європи. Найбільшим садизмом і жорстокістю відзначались червоноармійці на окупованих територіях Східної Германії (Пруссії) гвалтуючи і вбиваючи мирне населення. Все це виправдовувалось російсько-радянською сталінською пропагандою про справедливу помсту « фашистським окупантам». У 2011 році в Германії вийшов російсько-німецько-український завідомо збитковий кінофільм режисерів Ахіма фон Борріса Едуарда Резніка: «4 дня в має» про військові злочини офіцерів Червоної армії проти німецьких дітей-підлітків [1]. Сюжет фільму ґрунтувався на реальних історичних подіях, що мали місце в окупованій ССРСР Східній Німеччині і на основі публіцистичної статті російського журналіста Дмитрія Фоста "Русская былина"[10]. Практично одразу фільм був заборонений у Росії у відповідь на істерію псевдоветеранів "Великої вітчизняної війни" (ВВВ) і православних активістів.

У 2011 році в Німеччині вийшла перша книга, присвячена сексуальному насильству червоноармійців в окупованому Берліні. Авторка книги 80-літня Габрієла Кепп, порушуючи багатовікове табу на публікацію злочинів, які чинили бійці армії-визволительки, не побоялась написати на палітурці книги спогадів "Чому у мене не було сексу" своє справжнє ім'я. І сьогодні вона бачить у снах всі ці жахіття. Епідемія масових насильств поширилась настільки, що Ватикан дозволив, вперше за свою історію, аборти згвалтованим дівчатам-підліткам і жінкам. Раніше цій темі була присвячена лише одна книга "Жінка в Берліні", автор якої залишилась невідомою. Габрієла Кепп підкреслила, що що вона зобов'язана розповісти про звірства "героїв" Червоної армії від імені усіх жертв, оскільки "крім неї це вже зробити нікому". У 1945 році дівчині було 15 років. За даними компетентних експертів-дослідників вік жертв насильства становив від 9 до понад 90 років, кожна з яких була згвалтована до 12 разів. У 1945 році у Берліні знаходилося до 5.000.000 радянських солдат і офіцерів. Фройлен Кепп була згвалтована російськими солдатами чотири рази лише за один день... Закономірно, що кадебітська російська влада продовжує заперечувати факти масових насильств, вчинених російськими радянськими військовослужбовцями проти німецьких дівчат і жінок [10].

Авторитетний американський історик, професор англійської середньовічної літератури в Скрентонському університеті Остин Епп (Austin J. App, 1902 – 1984) в квітні 1946 року опублікував свою роботу “Гвалтування жінок у завойованій Європі” (Ravishing the Women of Conquered Europe).

Автор стверджував, що одним з найбільших злочинів проти людства російського радянського комунізму були масові гвалтування підлітків і жінок окупованої Європи після перемоги сталінського комуністичного режиму у 1945 році. З наблизенням Червоної армії до Берліну місто перетворювалось у столицю без чоловіків. З цивільного населення 2 700 000 чоловік, близько 2 000 000 були діти і жінки. Страх перед насильством і загрозами згвалтувань поширився по місту як чума. Жінки шукали інформацію про швидкий спосіб самогубства. На отруту був шалений попит. Радянські солдати увірвались благодійний пологовий будинок і сиротинець Хаус Делем і в особливо жорстокій формі масово гвалтували вагітних і тих, хто тільки народили дітей. Точна кількість згвалтованих і замордованих російсько-радянськими садистами німецьких дівчат і жінок ніколи не буде встановлена. Але, за оцінками деяки лікарів, в одному лише Берліні понад сто тисяч дівчат і жінок у віці від 10 до 70 і більше років.

24 березня 1945 року наш “благородний радянський союзник з Росії” увійшов у Данциг. 50-літня данцигська вчителька повідомила, що її 15-літню племінницю російські військові згвалтували сім разів, а інша племінниця, 22 роки, була згвалтована 15 разів. Радянський офіцер наказав усім жінкам і дітям шукати прихистку у головній кафедральній кірхі (соборі) міста. Коли вони зібрались, туди зайшли російські більшовицькі вирошки і під звуки органа і церковних дзвонів всю ніч масово і багатократно гвалтували дітей та жінок, влаштувавши сатанинський шабаш. Католицький пастор у Данцигу зізнався: “Вони (російські радянські червоноармійці - прим. автора) масово гвалтували 8-літніх дівчаток і підлітків, з особливою жорстокістю вбивали дітей, які намагались захистити своїх матерів” [11].

Тим самим сьогодні займаються російські військові рашистської армії у Чечні, Придністров’ї, Нагорному Карабасі, Абхазії і Грузії, ЛНР-ДНР “Лугандонії”, незабаром у Сирії... В одній лише Чеченській Республіці рашисти замордували, згвалтували і позбавили всього майна понад 200 000 мирних чеченців, росіян, українців та ін!!!

Рабицев Леонид Николаевич - з грудня 1942 року лейтенант, командир взводу 100-ї окремої армійської роти ВНОС при управлінні 31-ї армії. Брав участь у боях у східній Пруссії (Гольдап, Кьонігсберг), Сілезії (Данциг, Льовенберг, Бунцлау, Хайльсберг та ін.) дійшов до Праги, про що написав мемуари: *Рабицев Леонид*. Война всё спешет. Воспоминания офицера-связиста 31 армии. 1941-1945. — М: Центрполиграф, 2010. — 254 с. У своїй відеосповіді радянський офіцер відверто заявив про масові гвалтування, мордування і вбивства, які мали місце у невеликому місті східної Пруссії Хайленбайлі. Безчинства почались після того, коли радянський комендант наказав згнати усіх дітей і жінок у головну кірху міста. Російські радянські військові спочатку з особливим садизмом гвалтували усіх дітей і жінок, а пізніше з особливою жорстокістю вбили усіх жертв і свідків їх злочинів (Детальніше див. на www.youtube.com/watch?v=6DuWH2p-uuw – прим. автора) [7].

Британський архієпископ Бернард Гріффіні (Bernard Griffin,) відвідавши окуповані Радянською армією райони Східної Німеччини, Австрії заявив: “В одному лише Відні російські червоноармійці згвалтували приблизно 100 000 !!! жінок і дівчат багаторазово, включно з 9-літніми дітьми і жінок дуже похилого віку!...” Через день після окупації радянськими військами Нейссе (Neisse), Сілезія, було багаторазово згвалтовано 182 католицькі монахині. В епархії Катовіце було 66 вагітних, раніше згвалтованих, монахинь.

У журналі “Північна Америка” (Nord Amerika) від 1 листопада 1945 р. священник зробив зізнання, що йому відомі німецькі села в яких все жіноче населення упродовж кількох тижнів масово гвалтувалось радянськими військовими. Сільвестер Міхельфельдер (Sylvester Michelfelder), лютеранський пастор, писав в журналі “Крисчен Сенчери” (Christian Century): “Натовп безкарних садистів в радянській, а деколи в американській формі грабують потяги. Дітей і жінок гвалтують на очах у всіх”. 27 квітня 1945 р. “Радіо Ватикан” заявило, що з радянської окупаційної зони доносяться благання про допомогу від жертв військових садистів, прибульців з “російського комуністичного раю”. Радянські солдати гвалтували всіх дівчаток і жінок від 8-ми років і більше, а якщо за це німці вбивали насильника у військовій формі, то за це масово знищували цивільне населення, повідомляв американський журнал “Тайм” (Time) від 11 червня 1945 року [11].

Проте російська комуністична влада в умовах «ворожого» оточення найбільше серед усіх європейських держав боялась і тероризувала власну армію, знищивши за доносами і «щирими зізнаннями» напередодні війни з Німеччиною більшість червоних командирів і генералів... Ненависть до власної армії поєднувалась з параноєю. СССР була єдиною країною у Європі, яка відмовилась підписувати в рамках міжнародної організації Червоного Хреста угоду про гуманне ставлення до військовополонених, що призвело до мільйонів померлих від голоду і хвороб полонених червоноармійців. Садист Сталін свого часу заявив: “У нас нету военнопленных! У нас есть предатели Родины!”. І тим самим підписав смертний вирок власному сину і мільйонам інших синів, батьків, братів !..

Наприкінці Великої Вітчизняної війни з фашистського полону були звільнені 1,8 млн радянських військовослужбовців. 344 тисячі з них були згодом засуджені на батьківщині. Про це повідомив начальник управління Мінборони РФ з увічнення пам’яті загиблих під час захисту Вітчизни генерал-майор Александр Кіріллін, інформує “Інтерфакс”.

Він уточнив, що всі 1,8 млн. звільнених із полону військовослужбовців були “направлені в спеціальні фільтраційні табори НКВС”, де перевірялася ступінь їхньої провини і визначалося, чи була здача в полон добровільною і чи не було співпраці з німцями. Саме в цих таборах були визнані винними і отримали термін більше 344 тисяч колишніх військовополонених.

Всього ж, за словами Кірілліна, в перші роки війни потрапили в полон понад 4 млн. радянських солдатів і офіцерів. Більше 5 млн. радянських військовослужбовців, згідно з документами, пропали без вісті. З них приблизно 85% - це ті, хто потрапив у полон, зазначив генерал-майор.

Також Кіріллін повідомив, що “за різними оцінками, від 800 тисяч до 1 млн. наших співгромадян служили у Вермахті”. За його словами, в основному це були допоміжні і господарські частини [2].

Російські історики-слависти Мурашко Г. П., Носкова А. Ф. у статті «Советское присутствие в Восточной Европе. 1944-1948 гг.: некоторые политические аспекты (По новым материалам архивов России)» стверджують, що радянське керівництво бачило сенс військово-політичної присутності у Східній Європі не в насадженні класичного окупаційного режиму і негайної советизації за допомогою військової сили, головне завдання зводилось до забезпечення участі політичних сил, орієнтованих на СССР [7, с. 81].

Однак факт залишається фактом, що мільйони українців були мобілізовані до Червоної армії і воювали проти німецьких військ. Український історик Олег Гринів у статті “Українці у роки Другої світової війни” вважає, що частина цих наших земляків могла бути переконана, що вона воює за інтереси рідного українського народу. У воєнний час розповсюджувались різні чулки про ту волю, яку дасть “великий” Сталін після війни. А чого добились українці? Лише місця в ООН і приєднання Закарпатської України. Україна втратила, як тепер знаємо, за роки війни 2,5 мільйона військових і 5,5 мільйона цивільних осіб. Таких втрат не зазнав жоден народ, якого охопила війна. Наші втрати в людях на 1,5 млн. осіб більше, ніж втрати Німеччини, і десь на 2-3 млн. людей перевищують втрати Росії.

Як не було би тяжко нашим землякам-червоноармійцям, вони мусять зрозуміти, що аж ніяк не боролись за інтереси українського народу, а тільки за інтереси “імперії зла”, в якій панівне становище завжди займав російський народ. Отже, такі ветерани в часи війни були жертвами тоталітарного режиму. Вони не визволяли рідної землі, а тільки допомагали одному окупантові (московським більшовикам) вигнати іншого окупанта (гітлерівців). Після цього “визволення”, як вже згадувалось, в Україні знову був штучно організований голод, а в західноукраїнських землях ще 7-8 років тривала національно-визвольна боротьба. Наприкінці 50-х

років розпочалась жорстока русифікація України, себто більшовицька яничаризація українців, яким Москва видавала смертний вирок. Найродючіші чорноземи були знищені, затоплені штучними морями, що з часом перетворились у болото. Злочинна діяльність Москви та її київських сатрапів призвела до найтяжчого злочину в мирний час — аварії на Чорнобильській АЕС. Таким було "визволення", за яке воювали українці в лавах червоних військ. Ми не маємо права зневажати їх, та не маємо підстав вважати їх національними героями. Вони — жертви найбільшого ворога України [5].

Джерела та література

1. Боррис Ахим фон. Четыре дня в мае. Кинофильм [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ru.wikipedia.org/wiki/4_дня_в_мае
2. Волкогонов Д. А. Семь вождей . В 2-х кн. -- М.: Новости, 1998.-- Кн. -- 1. -- 480 с.
3. В СРСР були засуджені близько 350 тисяч військовослужбовців, які побували в полоні. Українська правда.-07.02.2011. [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://www.istpravda.com.ua/short/2011/02/7/22248/>.
4. Гончаренко Р. 1937-ий. Кампанія з розкуркулення: так добивали українське селянство . 03.02.2011 ., Deutsche Welle. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.istpravda.com.ua/digest/2011/02/3/21436/view_print/
5. Гринів О. Українці у роки Другої світової війни.- Київ: Український інститут національної пам'яті, 2007.- 12 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://chtyvo.org.ua/authors/Hryniv/Ukrainci_v_roky_Druhoi_svitovoi_viiny/.
6. Келп Габріела. Чому у мене не було сексу. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ru.tsn.ua/svit/v-germanii-vyshla-kniga-ozverstvah-sovetskih-soldat-kotorye-nasilovali-detey.html>.
7. Мурашко Г.П. , Носкова А.Ф. Советское присутствие в Восточной Европе . 1944-1948 гг.: некоторые политические аспекты / / Авторитарные режимы в центральной и Восточной Европе (1917-1990-е годы). Центральноевропейские исследования. Выпуск 1.- М: Институт славяноведения РАН, 1999. –С.80-94.
8. Рабичев Леонид. Война всё спешет. Воспоминания офицера-связиста 31 армии. 1941-1945. — М: Центрполиграф, 2010. — 254 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.e-reading.club/book.php?book=1010020> ; [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.youtube.com/watch?v=6DuWH2p-uw.
9. Сталинские палачи-рекордсмены // Толкователь .-07.02.2013. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: Толкователь . <http://ttolk.ru/?p=15741>.
10. Фост Д. И. "Русская былина" // Вокруг света.- № 5 (2788).- май.- 2006 . [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://archive.is/20130127200628/www.istrodina.com/rodina_articul.php?id=1884&n=98.
11. Austin J. App. Ravishing the Women of Conquered Europe. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://maxpark.com/community/2039/content/1967034>.

УДК:94:355.48(47+57)+(430) “1941”

П. Савчук

1941: ПОЧАТОК НІМЕЦЬКО-РАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ (РЕТРОСПЕКЦІЯ ВІЙНИ)

У статті висвітлюється ставлення населення до нападу ворога, проблеми мобілізації у початковий період німецько-радянської війни. Показано патріотизм людей у захисті країни, діяльність органів радянської влади.

Ключові слова: війна, мобілізація, армія, народ.

The article tell about the problems of mobilization in the early period of German-Soviet war. Shows the patriotism of people to protect the country, outstanding unresolved issues of Soviet power.

Key words: war, mobilization, army, people.

Незважаючи на край складну воєнну обстановку, в перші дні війни комуністи, радянські активісти Волинської, Ровенської областей добровільно і по мобілізації вступили до лав Червоної армії. У Ровенській області з 3884 комуністів, які перебували на партійному обліку, 2870 пішли в діючу армію.

Добровольці з'явилися вже в перші години війни, як тільки пролунали ворожі постріли на кордоні, вибухнули скинуті з фашистських літаків бомби на мирні міста. У перший день війни, на світанку 22 червня 1941 року, разом із прикордонними і регулярними військами з ворогом воювали сотні добровольців-робітників, селян, службовців. Прикордонники мужньо відстоювали рідну землю. Жорстокі бої розігралися на кордоні в районі Перемишля. Фашисти йшли в атаку по декілька годин з метою форсувати ріку Сян і захопити місто. Але шоразу бої між прикордонниками і гітлерівськими військами закінчувалися перемогою радянських солдатів. Разом із охоронцями кордону діяв загін місцевих жителів. Він складався з 137 патріотів із підприємств і організацій. Попри перевагу в озброєнні і живій силі, ворога, місцеві сміливці разом із воїнами понад 10 годин захищали Перемишль. Тільки о третій годині начальник прикордонного загону майор Я.І.Таругін віддав наказ відступати. На міській околиці загін окопався і змусив гітлерівців перейти до оборони. Наступного дня, після підходу підкріплення, місто було визволене, і утримувалося радянськими військами до 27 червня. Увесь світ облетіло повідомлення Радянського Інформбюро: "Навальним контрударом наші війська знову заволоділи Перемишлем"[18, с. 76-77].

Частина жителів прифронтових районів добровільно вступили до Червоної армії. У перші дні війни, наприклад, у Станіславській області в 58-у і 44-у стрілецькі дивізії прибуло 600 осіб, а у Львівській області в Червону армію зголосилися вступили біля 80 відсотків складу парторганізацій. На призовні пункти йшли мобілізовані, переважно радянські активісти. У Чернівецькій області понад 17 тисяч буковинців були призвані у військові частини, що діяли в цій області [9, с.34].

Як тільки звістку про віроломний напад фашистської Німеччини оголосили по радіо, сотні людей на фабриках і заводах, у селах і навчальних закладах України прийшли у військові комісаріати та інші інстанції із заявами про відправку їх на фронт. Вони наполягали використати своє право й обов'язок зі зброєю в руках захищати Батьківщину. Йшли з повною рішучістю робітники та службовці, студенти, люди різного віку і професій представники багатьох народів, які населяли республіку.

У цей складний час їх усіх об'єднувало бажання – зі зброєю в руках боротися з ворогом і знищити його. І в цьому патріотичному пориві з усією силою підтвердилося глибоке розуміння людьми свого громадянського обов'язку, незважаючи на те, що частина жителів ухилялася від мобілізації.

На мітингах і зборах, які проходили на промислових підприємствах, шахтах, будовах та інших трудових осередках, люди зобов'язувалися зробити все для якнайшвидшого розгрому фашистського агресора. Перший день війни на Одеському заводі імені Січневого повстання, як завжди, розпочався з гудка о 8-й годині ранку. Тут не зафіксовано жодного прогулу або запізнення (згідно з законом, за це можна було одержати чималий строк), працювали чітко за графіком, завод наближався до виконання червеної виробничої програми. І ось перед обідньою перервою – о 12 годині 15 хвилин радіохвилі принесли на підприємство повідомлення Народного комісара закордонних справ В.М.Молотова, що ворог здійснив вторгнення у Країну Рад. Відразу ж на заводському подвір'ї відбувся багатолюдний мітинг, на якому робітники, інженерно-технічні працівники у відповідь на віроломний напад гітлерівців проявили високе чуття патріотизму, повну готовність боротися з загарбниками. Водночас зобов'язалися працювати ще краще, бути вимогливими до себе, підвищувати трудову дисципліну і політичну пильність [14, с.13].